

Věra Málková Štěstí

Každý normální den se v kambodžské vesnici ráno v šest hodin chodí do školy. Tamah se díval na děti s povzdechem: „Ach, já už bych taky chtěl do školy.“ Škola byly malá, zastaralá, ale Tamah se do ní přece těšil. Chtěl se něco naučit. Vzdělání bylo naštěstí zadarmo, protože jeho rodina měla sotva na obživu.

Konečně se přehoupl rok a Tamah začal chodit do školy. Jednoho dne měly děti napsat, co by chtěly v životě dokázat. Tamah přišel domů a začal psát: „V mém životě je mnoho přání, ale jedno je pro mě nejdůležitější. Chtěl bych se naučit anglicky, ale moje rodina nemá na vzdělání v jiné škole peníze.“ Paní učitelka poslala dopisy do charitativní agentury.

Za několik dnů se vracel Tamah ze školy šťastný. Proč? Jedna thajská rodina zaplatila Tamahovi studium angličtiny a pozvala ho do Thajska.

∞

Vanessa Jeneiová Štěstí ne/čeká

Anna byla nadaná baletka. Každý den pilně cvičila, patřila mezi nejlepší. Dostala nabídku zúčastnit se konkurzu na konzervatoři. Příliš se nerozmýšlela a vydala se do Prahy zkusit štěstí.

Tu noc před konkurzem téměř nespala, ráno nesnídala, byla nervózní, myslela jen na balet a na konkurz. Sedla do auta a ujížděla do Prahy. Přemýšlela, jak asi bude konkurz probíhat, představovala si, co předvede, a příliš nesledovala značky. A tak nezastavila na „stopce“ a čelně se srazila s protijedoucím autem. Přijela záchranka a odvezla ji do nemocnice.

V den D se Anna na konkurz nedostavila. Ležela v nemocnici a uvědomila si, že měla vlastně velké štěstí, že nehodu přežila jen s malými škrábanci a otřesem mozku.

Po návratu z nemocnice cvičila pilně dál. Přes všechny překážky je to dnes šťastná baletka.

∞

Kristýna Vlachová Štěstí ne/čeká

Byl to naprosto normální den, ale jen do té doby, než Lenka přišla na svou hodinu klavíru. Překvapilo ji, že obvykle rozmrzelá paní učitelka byla dnes veselá. Dozvěděla se, že postoupila na celosvětovou klavírní soutěž v Londýně. Obě byly šťastím bez sebe.

I doma bylo veselo. Vždyť je to super dostat se na klavírní soutěž až do Londýna. Lenka pilně cvičila a nemohla se dočkat. Už za pár dnů měla odletět. Bylo jí ale nějak zvláštně. Myslela si, že už má cestovní horečku. Byla to však silná angina. Takže Lenka měla smůlu a na finále neodletěla.

O rok později.

Po ukončení soutěže se při hodnocení ozvalo: „Vítězem druhé kategorie se stává Lenka Romárová.“ Ozval se potlesk. Lenka šťastím skoro brečela. Minule se soutěže nemohla zúčastnit a nyní vyhrála. Takže štěstí počkalo.

∞

Veronika Fárková Štěstí nečeká

Byla jednou jedna holčička, která se jmenovala Anička. Měla moc ráda koně. Její rodiče vlastnili statek se dvěma koňmi. Jeden se jmenoval Goff a druhý Viola.

Jednoho dne se Anička s maminkou vypravily na vyjížďku. Anička osedlala Goffa a maminka Violku. A protože Anička nikdy nejela bez sedla, chtěla to zkusit. Maminka nesouhlasila. Jely a Aničce to moc šlo. Šly krokem, klusaly a nakonec maminka Violku rozcválala. Anička nejdříve Goffa pevně držela, ale pak se rychle rozeběhl a ona spadla! Maminka za ní jela zpátky. Anička si stěžovala, že ji bolí ruka.

Jeli s tatínkem do nemocnice. Paní doktorka zjistila, že má zlomenou paži těsně pod ramenem. Anna dostala sádrový krunýř přes celé tělo, který musela nosit čtrnáct dní, pak na čtyři týdny ortézu. Měla moc velké štěstí, protože měla jít na operaci a do ruky jí měli dát šrouby!

Anička už pak nikdy na koni necválala a vždy jela jen se sedlem. Už nechce riskovat, že se jí přihodí něco ošklivého.

∞

Adam Jiroušek Jak přišlo štěstí

Žiji v Pardubicích a jsem na světě od roku 2004. Odmalinka jsem byl zvláštní. Spíš tichý. Sám pro sebe. Dvě hodiny jsem si dokázal hrát sám. Ve třech letech jsem začal chodit jednou týdně na kurz bruslení. Na kurzu jsem nechtěl spolupracovat s ostatními dětmi. Po několika měsících jsem si zvykl.

Začal jsem spolupracovat. Postupně jsem se dostal do hokejového týmu Pardubice, kde jsem se už vždy připravoval na zápasy společně s ostatními. Jednou v neděli jsme odjeli hrát zápas do Poličky. Proti nám se postavili hokejisté o hlavu větší. Ale na to jsme už zvyklí. Zápas byl nerozhodně a já jako obránce jsem musel čelit tvrdým útokům od protihráčů. V jednu chvíli jsem se ocitl u mantinelu a proti mně dva útočníci. Pak už si jen pamatuji, jak ležím na ledě, a nade mnou se sklání trenér. Po delší chvíli jsem vstal a s pomocí ostatních hráčů jsem dojel na naši střídačku.

Trenér říkal, že jsem měl štěstí, že se mi nic vážného nestalo. Po chvíli jsem se dal dohromady a vyrazil jsem znovu pomoc svému týmu. Nakonec jsme zápas vyhráli a já byl šťastím bez sebe.